

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTENFEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 13.

WOENSDAG 20 DECEMBER.

Het volgend nummer van dit blad verschijnt na de Kerstvacantie.

INHOUD: Redactioneel: Laatste bericht. — D.S.C.: Rede uitgesproken door den heer R. A. Jas. — Gedachten en Gedichten: Esmeraldus de Geweldige; Droomnacht. — Grootte Menschenpers. — Losse en looze opmerkingen: Aan allen die boos zijn op Cér. — Ingezonden: Open brief aan den heer Bodde; Beste mijnheer Van Tongeren. — Nieuwe uitgaven. — Raadselrubriek.

REDACTIONEEL.

LAATSTE BERICHT.

We hadden op het „Protest” van eenige zgn. nihilisten niet meer terug willen komen. Toch meenen wij alsnog een bericht van de D.S.W.-Administratie te moeten vermelden, hetwelk behelst dat van deze 16 protest-ondertekenaars er slechts 5, zegge vijf, op het D.S.W. geabonneerd waren.

We laten het trekken van conclusies gaarne aan onze lezers over.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

REDE,¹⁾ UITGESPROKEN DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN SENAAT, DEN HEER R. A. JAS, BIJ GELEGENHEID VAN DEN SENAATSOVERDRACHT, OP 30 NOVEMBER '22.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair Senatoren,
te installeren Senatoren,
Mijne Heeren Leden van het Delftsch Studentencorps.

Op dit oogenblik, Mijne Heeren, dat voor mij beteekent een afscheid nemen van de functie van President van den Senaat, zij het mij vergund Uw aandacht te vragen voor mijne meening, over de vraag welke plaats het Delftsch Studentencorps in de studentenwereld inneemt en welke zij behoort in te nemen. Want tenslotte is het deze opinie en die van den Senaat, welke de richting bepaalde van zijne handelingen, ten einde naar een ideaal te streven, waarvan zijn meening afhankelijk is. Het zou onbillijk en onwettelijk zijn van een Senaat te verwachten, dat hij niet naar zijn eigen idealen zou handelen, maar slechts de Corpsbelangen behartigen aan de hand van de Corpswet. De Senaat kan niet anders handelen dan naar eigen inzicht in die belangen; wel kan worden geëischt dat dat inzicht berust op de werkelijkheid en stevig is gegrondvest.

Het woord ideaal staat evenwel niet zonder reden in een kwaden reuk, al zou ik niemand kunnen aanwijzen die er geen bezat en al prijst men terecht dengene, die nog idealen bezitten kan. Maar gevaarlijk zijn zij, die al hun energie besteden aan de verwezenlijking van hun ideaal, indien dat ideaal vaag is en onredelijk sentimenteel en niet gebaseerd op de feiten, der vaak koude werkelijkheid.

De tegenwoordige tijden echter, die sneller vlieden en wreeder en harder zijn dan ooit, zullen zeer zeker een meedoogenlooze aanslag doen op alles wat ideaal is; zij zullen een ieder tot nadenken en reageeren dwingen, en niet alleen zal al datgene ten gronde gaan wat zwak stond, maar ook al wat kleurloos is. De dikwijls misbruikte uitdrukking „met den tijd meegaan” moet men slechts uitleggen als een „op den tijd reageeren” en dat op straffe van een ondergang.

¹⁾ Aangezien deze rede bij het ter perse gaan van ons vorig nummer nog niet in ons bezit was, kan zij eerst thans geplaatst worden. Red.

En zoo zal ieder Corpslid, dat zijn Corps lief heeft en het wil behouden, bij het vormen van het toekomstbeeld noodzakelijk en misschien hoofdzakelijk het oog moeten richten op de maatschappij en de krachten die er in werken. Ieder Corpslid, zoolwel de conservatief als de vooruitstrevende en de revolutionnair, hoe vaag deze begrippen ook zijn, zal rekening moeten houden met de snelle veranderingen in de samenleving, de één met het doel om te behouden, de ander om te wijzigen. Alleen passiviteit is in ieder geval onjuist en gevaarlijk voor het Corps.

Het is dan ook niet te loochenen, dat de taak van den Senator veel zwaarder is geworden, omdat het hogere eischen stelt aan zijn persoonlijkheid, aan zijn kracht en zijn inzicht. Niet alleen op de Nationale Studentenwereld zal hij het oog hebben te richten, ook de gang van zaken in het buitenland en vooral in Centraal en Oost-Europa zal hij hebben te observeeren; de constellatie is er meer geaccentueerd en volgens velen een voorbode van hetgeen bij ons komen zal.

In verband met dit alles zij het mij vergund U mijne meening uit te spreken over het Corps en de aandacht te vragen van den te installeren Senaat voor de richting, die m.i. geleidelijk zal moeten worden uitgegaan, niet alleen om het Corps te behouden; maar om het in waarde en kracht te doen stijgen.

Meer en meer zal het Corps moeten voortgaan op den weg dien het heeft ingeslagen, en langzamerhand verliezen het karakter van uitsluitend gezelligheidsvereniging. Betreurd moet worden het oogenblik, waarop men meende vele belangen door organisaties, naast het Corps te moeten doen behartigen. Gezelligheid is een zeer belangrijk, maar relatief daalt het in waarde. Om ons heen wordt een strijd gestreden voor de toekomst, een cultuurstrijd en deze begint de studentenwereld in ons land reeds binnen te dringen. In het Corps, binnen de Corpsgrenzen dient zij zich echter af te spelen. Passief mag het Corps hierin niet zijn. Onmogelijk moet het worden, dat buiten het Corps dingen gebeuren van belang en beteekenis, en het Corps zal er naar moeten streven binnen te halen alle krachten van waarde, die er zich voor een groot deel nu nog buiten bevinden.

De wijze waarop men dit doel zal kunnen bereiken is moeilijk gedetailleerd aan te geven. Maar noodzakelijk is het over de toekomst na te denken en als men verwaarloost datgene wat ik U zeide, dan zijn geloof ik, de vooruitzichten somber en zwart.

M. H. Honorair Senatoren.

Voordat ik tot mijn déchargeering overga een woord van gemeenden en uitdrukkelijken dank voor den grooten steun dien gij ons nooit hebt onthouden. Het is mijn ernstige meening, dat de actieve belangselling der Eere-leden van den Senaat niet genoeg gewaardeerd kan worden. En waar de taak van den Senaat, zooals ik reeds zeide, steeds zwaarder wordt, zoo mag dan U, gezien Uw liefde voor het Corps, de verwachting worden uitgesproken, dat Uw belangstelling nimmer zal verflauwen.

Mede-Senatoren.

Al hoewel onze plicht ons sterk te zamen hield, ben ik er echter van overtuigd dat onze wegen zich niet zullen scheiden. De voortreffelijke en vriendschappelijke verstandhouding, die tusschen ons allen bestond is mij hiervoor een borg. Wij nemen met een eenigszins bezwaard gemoed afscheid van onze taak; de herinnering echter aan een uiterst aangename tijd van goede samenwerking zal ons zonder twijfel oogenblikken van blijde herdenking bezorgen.

Mijnheer Burgerhout.

Een woord van bijzondere hulde komt U toe voor den onverflauwden ijver, waarmede gij U aan de zware en verantwoordelijke taak als Thesaurier wijdde. Onze ontsteltenis was groot

bij het vernemen van het ongeluk U in April overkomen, waardoor gij voor langen tijd uit ons midden zou zijn. En toen gij met onverminderde toewijding Uw arbeid hervatte, hebt ge vele moeilijke dagen gehad, een noodzakelijk gevolg van een tijd van lange afwezigheid. Ook voor U mijnheer Hupkens van der Elst is een woord van dank op zijn plaats voor de zorgvuldige wijze, waarop ge tijdens de ongesteldheid van den Thesaurier, diens functie bij de Uwe hebt gevoegd. Een lastigen tijd van veel arbeid hebt ge achter den rug.

Mijnheer Dekker.

Eveneens Uw taak was zwaarder dan was te voorzien. Zoowel den Secretaris als den waarnemend Thesaurier hebt gij in hun werk bijgestaan en het was met opgewektheid, dat gij Uw plichten vervuldet.

Mijnheer Jelgerhuis Swildens.

Den Voorzittershamer geef ik U over met een groot vertrouwen, dat zich gevormd heeft door het aanschouwen van de consciëntieuzen wijze, waarop gij een jaar lang met ons hebt samen gewerkt. Wij weten dat het jaar, dat U wacht zware eischen aan U en Uw Senaat zal stellen. Op Uw schouders rust de taak het Corps in goede banen te leiden, de goede verstandhouding met de N.S.O. en de vereenigingen der Federatie handhavende. En aan U de schoone opdracht in het Lustrumjaar 1923 aan de buitenwereld te toonen wat ons Corps is, wat er in leeft en welke krachten er nog in schuilen en ook misschien wat de toekomst brengen zal.

Hierbij déchargeer ik den heer Jelgerhuis Swildens als Secretaris en mij zelf als President van den Senaat van het Delftsch Studentencorps en installeer hem in mijne plaats.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

Boek I. Behandelende de verstands-opponenten en obstructie-mogelijkheden van het kleine zieleke.

Hoofdstuk I. — Inleiding.

Wanneer Gij, Lezers, gebogen zijt over de bladen, die de lotgevallen behelzen van Esmeraldus de Geweldige, en Ge voelt U gedwongen te peinzen over den dieperen grond van zijne schriften, wanneer aldus Uw voorhoofd zich groeft met den machtige driehoek, gevormd uit de binnenste zijden van Uw wenkbrauwen en den wortel van Uw pompeus reukorgaan, in het kort, wanneer Gij aldus pogingen te werke stelt bij den omstander, ja misschien wel bij Uzelf, de gedachte in te prenten, dat Ge denkt, dan — vergeef het mij — dan geeft Ge blijk, dat Uw inborst is goedig en Uw geest goedig en Uw verstand bekrompen. Zoo wil Esmeraldus de Geweldige niet gelezen worden!

Gij, die daar zoekt achter dees' woorden den schamperen kijk van een man die op nuchtere wijze het dagelijksch gebeuren aanschouwd! Gij dwaalt! Evenzoo Gij, die voelt den greep der critiek in het vernuftige wonden der zinnen, dat klemmend be tasten van liggen en opstaan, of komen en gaan. Ook Gij dwaalt. Noch hen, die een epos zien in zijn handelen, of een lyricus in zijn zangen of een denker in zijn woorden, of een levenswijzelaar, tot zulke lafhartigen is niet zijn woord.

Is het niet waar, dat een verstandige zaak bij een domme meer vreugde schept dan een blunder van een vernuftige!

De zin en de oorzaak, het doel van zijn leven en middel en streven is dit: Het plegen van plagiaat, gepaard aan innigen hang naar eerlijkheid, de bron van al zijn weten te vermelden. Ik weet het, dit laatste is slechts dom te noemen, want kent Ge niet onder meer de hooghartige houding van hen, die trots zijn op het goed humer vaadren.

Zij dragen hun kleeding met distinctie, dat is te zeggen, men leest den goeden naam des snijders aan de keerzijde van hun getailleerde jas. Ziet hen aan. De forsche gewelven hunner neusvleugels, den afwezigen glans in hun oogen, de kin, die in slappe belijning afsluit de hangende mondhoeken!

Ge zult me moeten toegeven, dit alles is iets! Maar dit durft Ge toch niet dom te noemen?

Of anders. Ziet Ge dien bonkigen knaap. Let op de maat van zijn schoeisel, hoort naar zijn stem, rauw als geslagen biefstuk. Zegt hem eens in Uw onschuld, dat Ge studeert in Leiden. Hierbij veronderstel ik, dat Ge U bevindt in een bar in Den Haag, omtrent het middernachtelijk uur en — Gij tenger van gestalte zijt. Ziet, hoe de whiskey gloeit in zijn anders zoo domgoede oogen, zijn spieren zijn als ankertouwen, zijn hoofd een brandende potkachel. Met hijgende flanken en reutelend adem dondert hij op U af en buldert zijn vriendjes toe, hoe hij zich den grooten taak stelde U te stompen, te meppen, te ranselen, totdat Ge lafhartig den vlucht neemt.

Waagt Ge dit dom te noemen?

Of ten derde male. Wendt nu Uw blikken daarheen, waar scherts en vernuft wedijveren. Hoort, hoort dan toch den fonkelenden geest van de jeugd. Zwaar is de lucht van tabakswalm, sidderend dreunt het heelal onder de mook'rende slagen, waarmede zij leven en doodzijn vormen met vochtige handen. Ziet

naar hun blikken noch blozen, waarmee ze den arbeid van anderen verhalen als ware 't hun eigen. En hij die dit 't handigste voordraagt, als kwam 't uit het diepst van zijn wezen, den donkeren arbeid van anderen, die is voor dien avond de koning.

Dit waagt Ge toch wel allerminst dom te noemen. Waarom is Esmeraldus de Geweldige dan dom.

Dit is de oorzaak, mijne vrienden, en legt dit vast met een dubbelen knoop in Uw linker, zoowel als rechteroor, omdat hij van alles den bron vermeldde.

En Ge ziet het nu ook in, nietwaar. Wanneer de rijke jonkman U verhaalde de wijze, waarop zijn vaderen dezen overvloed verkreeg, hetzij dat hij met geweld nam, wat hem uit angst niet werd gegeven, hetzij dat hij vriendelijk beminnelijk het vertrouwen van anderen gebruikte, hetzij dat hij door een voortdurend kruipen bij zijn meerdere en 't daarbij, natuurlijk en noodwendig trappen van hen, die achter hem stonden, zich zijn bezit wist te vermeesteren, wanneer dit jonkman zulks deed, ware dat niet zeer dom.

En vraagt Ge het den sterke. Doet het niet, want er zijn geen woorden ter wereld, die U den reden kan geven, waarom Ge er niet langer zitten moogt. Ook dit ware dus dom. En bij den vernuftige. Komt, denkt U eens in, dat iemand een kleinigheid instuurt ter beoordeeling aan, laten we zeggen aan een Almanak-redactie, en hij vermeldde de bron, waaruit hij zijn vaardigheid putte, geloof Ge niet dat Ge de heeren Almanak-redacteurs in hun eer zoudt lasten. Dat zou te dom zijn.

Esmeraldus de Geweldige pleegt slechts plagiaat. Dit is dan ook de reden, waarom het S.W. werd uitverkoren zijne lotgevallen te mogen verhalen.

Van zijn familie is weinig bekend. Zijn geboorte moet vallen in de tachtiger jaren. Een van zijn voorvaderen was Zebedeus, een ander was Merlijn. Ge kent wel den somberen man uit de zangen van den kwalijk riekenden. Van den eersten erfde hij de lust des avonds te zitten voor het brandende vuur en te praten over alles, wat hem in zijn veelbewogen leven ontmoette. Zoo nederig was hij wel. Hij voelde zich als de hoorn eens gramafoons, waardoor al de hartstochten, waardoor de menschelijke ziel kan worden geraakt, werd geopenbaard. Zijn hang naar plagiaat was niet gewoon. Boeken en platen over te schrijven verachtte hij evenzeer als de Redacties van eenige Buitendelftsche Corpsen. Wat hem trof was het heelal.

Dit is de reden waarom wij hem Geweldig noemden. Alle geestesvervoeringen door zich heen te laten trekken, alle gemoedsrusten te laten bezinken in de kalme klanken van zijn weloverwogen woorden, het erfdeel dat hem gewerd door Merlijn den toovenaar, daarvoor leende hij zich. Spottend noemden wij Hem een vuilnisvat en een zeker paaltje, waarvoor honden een merkbare aantrekking toe gevoelen. Dan glimlachte hij met de woorden: Wie weet!

Tenslotte valt nog te vertellen zijn groote levensstrijd. Zelden verhaalde Hij ons van Zijn jeugd. En voorwaar dit was geenszins te verwonderen. Daar, waar hij bij het voortdurend groeien van zijn jaren gedreven werd door den steeds sterker worden den drang den bron te openbaren, waaruit hij alles schiep, daar was het wel zeer te betreuren, dat het Hem onmogelijk was te vermelden, uit welken bron Hij Zijn bestaan putte. Het wreede noodlot had hem op de wereld gebracht, vreemd, eenzaam, zonder ouders, (die paar geestelijke buiten gesloten), als een grassprietje, wiens oorsprong door den storm van het leven was meegevoerd en eindelijk terecht komen, willekeurig, grillig en zonder reden. Dit alles slechts ter verklaring van veel wat volgen gaan.

Al zijn leerrijke gesprekken heb ik verzameld en nu na zijn dood wil ik hiërme aan de wereld openbaren de stille vreugde, de dankbare blijdschap en rustige nagedachtenis welke ons, Zijne vrienden, door Zijn leven geschonken werd.

(Wordt vervolgd.)

DROOMNACHT.

Een zware, zwarte wade weeft geluidloos zich om me heen, omstrikkend mijn worstelend lichaam met zachten, tóch onverbiddelijken greep.

Willoos hijg ik naar adme, star boren m'n moede oogen zich in het peilloos duister rondom.

Welke demon werpt zich op mijn stuiptrekkende ziel, welk boos gedrocht ontwrich mijn kalm, evenwichtig bestaan?

En plots staat verblindend hel daar voor me een vizioen, angstig scherp omlijnd! Wegzinkend tusschen zware wenkbrauwen, glinsteren twee oogen, vonken van wraakzucht en achterdocht, glimpen van lagen hartstocht en onmiskensbaren haat.

Wreed ook is de mond, scheefgetrokken tot helsche grijns, zwijgend, toch zoo veelzeggend.

O wee mij, arme ongelukkige. Waartoe dit monster, en die kluistering?

Met bovenmenselijke inspanning open ik den mond en toonloos hoor ik mezelf zeggen: „Wie zijt gij?”

Nog dieper wijken d'oogen weg, gelijkend twee kooltjes allesverterend vuur en als een ademtocht zoo zacht, klinkt het: „Ik ben de duivel der waanzin.”

Dan werp ik de kluisers van mij, sta rustig en steek een Laurens op.

Want de oorzaak van mijn lijden is gevonden.

De laatste uren van mijn leven glijden rustig voorbij.

's Middags in de stad, ontmoet ik een kennis. „Heb je de Wekker al gelezen?”

„Nog niet, straks.”

Dat „straks” is na een uur „nu” geworden.

Vanuit de regels stormen op mij aan een flinke tachtig krankzinnigen.

Met saamgenepen hart sluip ik naar de bloemkoolspeech, vol goeden moed. Vergeten!

Een waanzinnig gehuil, „kwak, kwak”, ontzet mijn trommelvliezen, dan doodsche stilte.

De Almanak komt. Hij is er!

Vol verwachting klopt ons hart,

Wie de koek krijgt, wie de gard.

Dan het mengelwerk..... en met een machtelozen zucht zink ik achterover. Alweer gekken.

In absolute verdooving breng ik eenige uren door en ontwaak dan met een aantal vragen op de lippen:

„Wat is kunst? Wat is literatuur? Wat is dadaïsme? Wat is humor? Wat is goed? Wat is slecht?”

Opa.

GROOTE MENSCHENPERS.

BERGSTAD-EPISTEL.

Tot onzen spijt is in ons vorig nummer onder het stuk „Bergstad-Epistel” weggevallen, dat het overgenomen is uit de „Java-bode” van 28 October j.l.

LOSSE EN LOOZE OPMERKINGEN.

AAN ALLEN DIE BOOS ZIJN OP CER.

Zie zoo-oo, nu hebben we tenminste ons ouwe D.S.W. weer terug, juist zooals ik 't kende van enkele jaren her. Ons ouwe gezellige S.W. zonder hooge aspiraties, geen glimmend papier en goddank zonder een al te kieskeurige redactie. Ja, ons ouwe S.W. had soms wat bloedarmoede, dat is dan ook zijn tijdelijke ondergang geweest, maar toch heb ik altijd van 't S.W. gehouden. Ik hield van ons blaadje, omdat 't van ons was, ik bedoel niet van mij en nog een paar mensen, maar omdat 't was en kon zijn van iedereen hier in Delft, die maar wilde en durfde. Ik hield van 't S.W. omdat 't zoo'n mooie spiegel was van de geest der innerlijke verhoudingen in ons studentenbestaan, omdat er in gescholden werd of gekankerd en ook omdat je soms opeens een stukje vond dat je blij verraste, zooals iemand, waarvan je heel veel houdt en die iets liefs tegen je zegt. En als er weer eens gescholden werd, dan waren er altijd van die domme mensen, die boos werden als men ze plaagde, en dan nijldige vervelende stukken schreven met dik gedrukte zinnen. Dat waren van die mensen die niet begrepen dat de eenige methode om gelijk te krijgen is: je sterk voelen, lachen en je verdedigen. Ja...., zoo was 't vroeger.... en toen begon de Hervorming. Jonge mensen, die nooit iets gevoeld hadden van de mentaliteit van een Delftsch student, die nooit begrepen hebben wat eigenlijk een studentenblaadje is, die gingen nu eens een nieuw blad formeeren.... Kom, laten we die nare tijd maar gauw vergeten, want nu hebben we werkelijk ons ouwe spiegeltje terug.

Net en net en precies zoo en krek eender als vroeger, alleen in een andere letter gedrukt, en dan mis ik nog de advertentie van Rütter, die Nassi Goreng en diners aan huis bezorgt.

En er is weer gescholden, en men is weer boos, en men schrijft weer stukken met dikke zinnen, net als vroeger!

Ach jongens, doe nu toch weer niet zoo mal, wees toch blij dat er gekankerd wordt, wees blij dat ze je uitschelden, wees blij dat er weer wat te schrijven valt, waardoor je je persoonlijkheid kunt toonen, want al dat geschrijf en al dat gekanker en gescheld is toch een bewijs dat je niet heelemaal genegeerd wordt. Besef toch dat ze 't niet zoo kwaad meenen met je, en vat alles niet zoo kwasie hoog, en ouwelijk en deftig en ethisch en dikdoenerig op, want de heele zaak waar je nu zoo boos om bent is zoo verschrikkelijk onbelangrijk. Ik vond 't werkelijk wel aardig dat stukje, ik bedoel dat v. Deyssel plagiaatje van Cér, ik heb er echt om gelachen en ik heb 't heusch leuk gevonden. Maar denk nu toch niet dat ik 't leuk vond, omdat het Bondje geplukt werd, heelemaal niet, maar ik vond dat pestrijtje leuk bedacht. De inhoud, daar ben ik pas over gaan denken toen jullie begonnen te protesteeren, en daardoor blijkt waarachtig nog dat ie gelijk had ook. Nee-ee, dat vond ik nu zoo dom van jullie, om je daar zoo boos om te maken. Want heusch als er de mot in je Bond komt, dan is dat je eigen schuld, dan moet je niet boos op de motten worden, maar zelf beter oppassen en een zakje kamfer koopen of wat insectenpoeder. Maar weet je wat nu 't beste is?, dat je ook gaat schrijven. Maar dan niet aan de Re-dak-tiel, wel nee-ée; zoo maar, in 't wilde weg, aan Cér, of tegen de heele geest hier in Delft; waarom niet.

Dan ga je je verdedigen, met eigen gedachten en eigen taal. Maar dan moet je dat doen, zoo, dat 't gelezen wordt door iemand die toevallig je stuk in handen krijgt, want heusch niemand leest 't D.S.W., laat staan jullie stukken, omdat ze zoo interessant zijn.

En kijk eens, nu komen we geloof ik aan een heel groot meeningsverschil, want ik vind 't D.S.W. is geen groot orgaan waar zich groote gedachten in zullen ontplooiën, waar mooie polemieken in gevoerd kunnen worden, waar technische vraagstukken wetenschappelijk in worden besproken of waarin men nieuwe brokjes literatuur zal kunnen vinden, heusch dat is 't D.S.W. niet, en dat zal en kan 't nooit worden. En weet je waarom niet?, omdat we allemaal nog broekjes zijn, met bekrompen of zeer verlichte of hoog ethische gedachtes misschien, maar allemaal zijn we nog zoekende zieltjes, wij en jij en zulke en allemaal. En nu vind ik 't juist zoo leuk, die groote hutspot te zien borrelen hier in 't D.S.W., maar in hutspot hooren blozende peentjes, melige aardappels maar een stinkend uitje ook. En nu houden jullie misschien meer van de peentjes en ik misschien van een grappige ui, maar daarom ben ik nog geen zielig verdorven mensch, en jullie ook nog geen ethische hoogvliegers. En als we ons nu maar eens allemaal voornamen, samen uit die stampot te willen eten en niet vies van elkanders lepel te zijn, heusch dan zouden we 't goed met elkander kunnen vinden, al kreeg je dan soms met een elleboog een stomp in je ribben.

H. L. DINGER.

INGEZONDEN.

OPEN BRIEF AAN DEN HEER BODDE.

Haast had ik vergeten nog even terug te komen op het artikel van den heer Bodde in het laatste D. S. W. Het is dan ook een onverkwikkelijke geschiedenis en volgens Freud is men geneigd die zaken te vergeten, die men onaangenaam vindt.

In bedoeld artikel, handelende over den inval — pardon, 't bezoek — van een groep Corpsleden op onze kroeg tijdens de lustrumviering, komen de volgende onjuistheden voor:

1. De deur van de Societeit werd niet dicht gehouden en nadat éerst beleefd gevraagd was aan de intredenden zich te verwijderen, hadden zij alle gelegenheid daaraan gevolg te geven.

2. Pas toen het bleek dat beleefde verzoeken geen vat hadden op onze ongewilde gasten, werd overgegaan tot het 3 maal sommeeren het gebouw te verlaten, een wettelijke formaliteit, waaraan nu eenmaal voldaan moet worden, voordat men tot ingrijpende maatregelen zijn toevlucht mag nemen. Natuurlijk werd de deur niet dicht gehouden „door eenige Bondsleden en een ander portier-achtig individu”; dat zou het sommeeren tot een paskwil gemaakt hebben en ons eenig doel was rustig verder te gaan.

3. Uw „dus” slaande op het zgn. ontactvolle optreden van het Bondsbestuur vervalt, omdat de praemissen onjuist waren.

4. Wij zouden „ongastvrij” en „onbeschaafd” geweest zijn. Hier zou ik den heer Bodde willen verwijzen naar eenig handboek over de vormen en hoe men zich in gezelschap te gedragen heeft. Gelukwensen biedt men aan op de receptie en niet ongevraagd en zonder voorafgaande mededeeling op een intieme feestavond.... edoch dat weet de heer Bodde ook wel en die heele inleiding met het „Allen Welkom” als motief is onoprecht en strijdend met het betere „ik” van den heer Bodde zelve.

5. Die brieven worden daarna begrijpelijk. Ik wil niet zeggen, dat ik er persoonlijk voor voel. Een excuus, dat niet volkomen vrijwillig en geheel oprecht wordt aangeboden is m.i. waardeeloos en een dwang tot excuseeren derhalve te veroordeelen. Doch het was een laatste poging nog door minnelijke schikking tot een oplossing te komen. Het bestuur wilde geen rechtsvervolgung instellen wegens „huisvredebreuk” en deze clementie is haar later door de leden kwalijk genomen, zoodat in het vervolg.... maar laat ons hopen dat het niet noodig is en in de toekomst dergelijke gebeurtenissen niet meer voor zullen komen. Zij werpen een vlek op het geheele studentenleven, want het moest onmogelijk zijn, dat aan een universiteit, waar toch de toekomstige leiders van de menschheid gevormd worden, zulke dingen plaats vinden. Wie hiertoe in staat is, geeft daarmee blijk van zóó weinig altruïsme, dat men niet van hem kan verwachten, dat hij later in de „groote” maatschappij een gebeurtenis als de wereldoorlog door zijn gedrag onmogelijk zal trachten te maken. Geloof mij, dit is het begin, maar waar is het einde, wanneer niet de verdraagzaamheid eindelijk overwint?

H. VAN TONGEREN.

Beste Mijnheer van Tongeren.

Er valt weinig terug te zeggen op uw brief. Ik schreef, dat de deur werd dicht gehouden, en U zegt, dat dit niet het geval was. De rest van uw brief berust daarop en wordt, indien dit onjuist is, zonder eenigen zin. En, mijnheer van Tongeren, die deur werd wél dicht gehouden. Ik zelf was op de Societeit, ging naar boven en vroeg een uwer bestuursleden of ik geïnroduceerd kon worden; toen dit niet kon, wilde ik weggaan, maar de deur was dicht (en werd dicht gehouden), dus vroeg ik of

het betrokken bestuurslid me even wou uitgeleide doen, wat hij dan ook deed (hij moest nog vrij veel overreding gebruiken om dit gedaan te krijgen en zal zich het geval nog wel herinneren). Toen ik buiten stond, ging de deur weer dicht en werd weer dicht gehouden (we stonden er van buiten tegen te duwen en ook de politie kon er aanvankelijk niet in). Wat U beweert is dus onwaar en de rest is vervelend.

F. C. B.

NIEUWE UITGAVEN.**HANDLEIDING GEODESIE.**

Deze week verschijnt in de bekende uitgave der Vereeniging tot het uitgeven van beknopte Handleidingen bij het Onderwijs

aan de T.H. een tweede druk der **Handleiding Geodesie**. Deze is bewerkt naar het College van Prof. Ir. Hk. J. Heuvelink door Ir. W. Schermerhorn. Prijs voor leden: papier f 2.25, linnen f 2.40; voor niet-leden resp. f 2.60 en f 2.75; met wit papier doorschoten f 0.15 meer.

Kooplustigen kunnen nu reeds bij de firma Waltman exemplaren vooruit bestellen.

RAADSELRUBRIEK.

Hoeveel professoren komen er op een eeuweest en hoeveel op een diner?

Uit de gevonden aantallen wordt gevraagd de gemiddelde betrekkelijke belangstelling te bepalen.

ADVERTENTIËN.

PENSION AANGEBODEN. Ruime Zit-Slaapkamers

in gezellige omgeving. (8)

Huize „Woudestein“, SLIKKERVEER B 214.

TE HUUR:

nieuw ingerichte KAMERS.

Diners per abonnement, f 10,- per 10 dagen.

Adres: OOSTSINGEL 15. (6)

J. H. SCHOGT, (9)

Saxen-Weimarlaan 46, Telefoon Zuid 8341
te AMSTERDAM,

geeft lessen in Theoretische Mechanica en
in eenige onderdeelen der Wiskunde.

ALLES (10)

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door **N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND** Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

F. OOSTERHOFF

≡ ANTIQUITEITEN ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT (10)

14

Bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr. te Delft zijn zoeven verschenen:

Leerboek der Electricche Tractie

DOOR

Prof. Dr. H. S. HALLO, w. i.

Hoogleraar aan de Technische Hoogeschool.

Deel I: HET ROLLEND MATERIEEL.

Prijs in blauw linnen stempelband f 16.—

Gebrocheerd in omslag . . . f 14.—

Beknopt Leerboek der Electrotechniek

DOOR

Prof. C. L. VAN DER BILT, c. i.

Hoogleraar aan de Technische Hoogeschool.

Derde herziene en vermeerderde druk.

Prijs in één blauw linnen stempelband f 12.—

In omslag gebrocheerd in 2 deelen . . f 10.25

JOH. A. LOMMERS (6)

MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.

Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER

HOEK PHOENIXSTRAAT

20

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.